Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (štvrtá komora)

z 12. decembra 2018 *

„Verejná služba – Úradníci – Odmena – Rodinné prídavky – Článok 2 ods. 2 tretí pododsek prílohy VII služobného poriadku – Pojem ‚nezaopatrené dieťa' – Rozsudok o poručníctve založený na právnej úprave tretej krajiny o ochrane maloletých – Odmietnutie priznať deťom zvereným do poručníctva postavenie nezaopatreného dieťaťa – Rovnosť zaobchádzania – Právo na vzdelanie – Najlepší záujem dieťaťa"

Vo veci T-283/17,

SH, zmluvná zamestnankyňa Európskej komisie, v zastúpení: N. de Montigny, advokátka,

žalobkyňa,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: pôvodne M. Mensi, T. S. Bohr a A.-C. Simon, neskôr T. S. Bohr a G. Berscheid, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorú v konaní podporuje:

Európsky parlament, v zastúpení J. Steele a M. Windisch, splnomocnení zástupcovia,

a

Rada Európskej únie, v zastúpení: M. Bauer a R. Meyer, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastníci konania,

ktorej predmetom je návrh založený na článku 270 ZFEÚ a smerujúci k zrušeniu rozhodnutia Komisie z 13. júla 2016, ktorým orgán oprávnený uzatvárať pracovné zmluvy zamietol predĺženie vyplácania príspevku na nezaopatrené dieťa žalobkyni, ako aj v prípade potreby rozhodnutia tejto inštitúcie z 3. februára 2017, ktorým bola zamietnutá sťažnosť žalobkyne z 5. októbra 2016,

VŠEOBECNÝ SÚD (štvrtá komora),

v zložení: predseda komory H. Kanninen, sudcovia L. Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín (spravodajca) a I. Reine,

tajomník: G. Predonzani, referentka,

* Jazyk konania: francúzština.

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 13. apríla 2018,

vyhlásil tento

Rozsudok

I. Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Žalobkyňa SH je zmluvná zamestnankyňa Európskej komisie pracujúca v Zimbabwe.

2 Rozsudkom Tribunal de résidence Buyenzi (Sídelný súd Buyenzi, Burundi) z 30. decembra 2010 (ďalej len „rozsudok Sídelného súdu Buyenzi“) boli dve deti burundskej štátnej príslušnosti vo veku štrnásť a dvanásť rokov, Joe a Claire, zverené do poručníctva žalobkyne na základe článkov 300 a nasl. burundského občianskeho zákonníka. Žalobkyňa mala v čase vynesenia rozsudku Sídelného súdu Buyenzi obvyklý pobyt v Togu.

3 V júni 2011 žalobkyňa požiadala a získala príspevok na nezaopatrené dieťa na Joea a Claire na základe článku 2 ods. 2 tretieho pododseku a článku 2 ods. 3 písm. a) prílohy VII Služobného poriadku úradníkov Európskej únie (ďalej len „služobný poriadok“), uplatniteľného na zmluvných zamestnancov podľa článku 21 Podmienok zamestnávania ostatných zamestnancov Európskej únie (ďalej len „PZOZ“). Článok 2 prílohy VII služobného poriadku znie:

„1. Úradník, ktorý má jedno alebo viac nezaopatrených detí, v súlade s odsekmi 2 a 3 nižšie poberá príspevok vo výške… EUR za mesiac na každé nezaopatrené dieťa.

2. ‚Nezaopatrené dieťa‘ je manželské, nemanželské alebo osvojené dieťa úradníka alebo jeho manžela/manželky, ktoré je skutočne vyživované úradníkom.

To isté sa uplatní na dieťa, v prípade ktorého bola podaná žiadosť o osvojenie a začalo sa osvojovacie konanie.

Každé dieťa, ktoré je úradník povinný vyživovať na základe súdneho rozhodnutia a ktoré vychádza z právnych predpisov členských štátov o ochrane maloletých detí, sa pokladá za nezaopatrené dieťa.

3. Príspevok sa poskytuje:

a) automaticky na deti mladšie ako 18 rokov;

b) na základe žiadosti s podpornými dôkazmi, predloženej úradníkom, na deti vo veku od 18 do 26 rokov, ktoré sa zúčastňujú na vzdelávaní alebo odbornej príprave.

4. Každá osoba, ktorú je úradník zo zákona povinný vyživovať a ktorej vyživovanie je spojené s vysokými nákladmi, môže sa v mimoriadnych prípadoch uznať za nezaopatrené dieťa na základe osobitného zdôvodneného rozhodnutia menovacieho orgánu, vychádzajúceho z podporných dokumentov.

…“

4 Dňa 3. augusta 2014 Joe dovŕšil vek 18 rokov.

5 Dňa 6. mája 2015 vedúci oddelenia odmien a správy individuálnych peňažných nárokov Úradu pre správu a úhradu individuálnych nárokov (ďalej len „PMO“) zaslal žalobkyni oznámenie (ďalej len „oznámenie PMO zo 6. mája 2015“), v ktorom jej bolo jednak vysvetlené, že v prípade Joea už nemá nárok na príspevok na nezaopatrené dieťa, keďže dosiahol vek 18 rokov, a jednak, že vyplácanie týchto príspevkov bude zastavené so spätnou účinnosťou k 31. augustu 2014. Žalobkyňa nepodala sťažnosť proti tomuto oznámeniu.

6 Príspevok na nezaopatrené dieťa vyplatený na Joea za obdobie od 1. septembra 2014 do 30. apríla 2015 však napokon nebol predmetom vymáhania.

7 Dňa 2. mája 2016 Claire dovŕšila vek 18 rokov.

8 Dňa 17. mája 2016 žalobkyňa podala na PMO žiadosť o predĺženie vyplácania príspevku na nezaopatrené dieťa týkajúcu sa Joea a Claire. Táto žiadosť bola založená na článku 2 ods. 3 písm. b) prílohy VII služobného poriadku. Žalobkyňa vo svojej žiadosti uviedla, že tieto deti sú stále zverené do jej poručníctva, a poskytla dokumenty, ktoré preukazujú, že stále navštevujú školu. Spresnila tiež, že nepodala sťažnosť proti oznámeniu PMO zo 6. mája 2015, lebo nebola informovaná o svojich nárokoch.

9 Dňa 13. júla 2016 PMO zaslal žalobkyni oznámenie s cieľom objasniť nároky, ktoré jej vyplývajú zo služobného poriadku, ktorým zamietol predĺženie vyplácania požadovaných príspevkov na Joea a Claire (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“). PMO zdôraznil, že podľa článku 2 ods. 2 tretieho pododseku prílohy VII služobného poriadku príspevok na nezaopatrené dieťa možno priznať na dieťa zverené do poručníctva zamestnanca najmä na základe súdneho rozhodnutia založeného na právnej úprave o ochrane maloletých. PMO sa domnieval, že nárok na príspevky na obe dotknuté deti zanikol, keď dosiahli vek 18 rokov. Podľa PMO sa totiž v tomto prípade nárok na príspevky zakladal výlučne na poručníctve, ktoré zaniklo dosiahnutím plnoletosti dieťaťa. PMO tiež uviedol, že nárok na príspevky možno, samozrejme, podľa článku 2 ods. 3 písm. b) prílohy VII služobného poriadku priznať na biologické alebo osvojené dieťa až do doby, kým dieťa dosiahne vek 26 rokov. Podľa PMO sa však táto možnosť nevzťahuje na dieťa zverené do poručníctva.

10 Dňa 5. októbra 2016 žalobkyňa podala sťažnosť proti napadnutému rozhodnutiu na základe článku 90 ods. 2 služobného poriadku, uplatniteľného na zmluvných zamestnancov na základe článku 117 PZOZ. Žalobkyňa sa na podporu svojej sťažnosti dovolávala nesprávneho právneho posúdenia zo strany PMO a „zjavne nesprávneho posúdenia spôsobov uplatňovania článku 67 služobného poriadku a článku 2 ods. 3 písm. b) prílohy VII služobného poriadku“. Žalobkyňa okrem toho uviedla, že podľa burundského občianskeho zákonníka plnoletou osobou je osoba, ktorá dosiahla vek 21 rokov. Podľa burundského občianskeho zákonníka sa tak ani jedno z oboch dotknutých detí nepovažuje za plnoleté. Obe teda zostávajú v poručníctve žalobkyne až do dosiahnutia 21 rokov. Na základe toho žalobkyňa dospela k záveru, že podľa článku 2 ods. 3 písm. b) prílohy VII služobného poriadku má nárok na príspevok na nezaopatrené dieťa na obe dotknuté deti až do doby, kým dosiahnu vek 21 rokov a poručníctvo zanikne.

11 Rozhodnutím z 3. februára 2017 (ďalej len „rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti“) orgán oprávnený uzatvárať pracovné zmluvy (ďalej len „OOUPZ“) zamietol sťažnosť žalobkyne. OOUPZ pripomenul judikatúru, podľa ktorej sa ustanovenia priznávajúce právo na finančné plnenia musia vykladať reštriktívne, pričom v tejto súvislosti odkázal na bod 90 rozsudku z 8. apríla 2008, Bordini/Komisia (F-134/06, EU:F:2008:40). Okrem toho OOUPZ zdôraznil, že podľa článku 2 ods. 2 tretieho pododseku prílohy VII služobného poriadku sa dotknuté deti nemôžu považovať za závislé od žalobkyne, keďže toto ustanovenie stanovuje, že vyživovacia povinnosť zamestnanca voči dotknutému dieťaťu musí vyplývať zo súdneho rozhodnutia založeného na právnej úprave členského štátu. Podľa OOUPZ bol však rozsudok Sídelného súdu Buyenzi založený na právnej úprave tretej krajiny. OOUPZ dospel k záveru, že žalobkyňa nemá nárok na príspevok na nezaopatrené dieťa na obe dotknuté deti a PMO preukázal láskavosť, keď jej priznal tieto príspevky do 18 rokov veku Claire a Joea.

II. Konanie a návrhy účastníkov konania

12 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 15. mája 2017 žalobkyňa podala túto žalobu.

13 Dňa 1. augusta 2017 Komisia predložila svoje vyjadrenie k žalobe.

14 Podaniami doručenými do kancelárie Všeobecného súdu 5. a 10. júla 2017 Rada Európskej únie a Európsky parlament podali návrh na vstup vedľajšieho účastníka do tohto konania na podporu návrhov Komisie.

15 Rozhodnutiami z 10. augusta a 13. septembra 2017 predseda štvrtej komory Všeobecného súdu povolil Rade a Parlamentu, aby vstúpili do konania ako vedľajší účastníci konania. Vedľajší účastníci konania predložili svoje vyjadrenia 20. a 27. októbra 2017 a hlavní účastníci konania predložili svoje pripomienky k týmto vyjadreniam v stanovených lehotách.

16 Listom z 1. septembra 2017 kancelária Všeobecného súdu oznámila žalobkyni, že Všeobecný súd rozhodol v súlade s ustanoveniami článku 83 ods. 1 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu, že druhá výmena vyjadrení nie je potrebná.

17 Podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 20. septembra 2017 žalobkyňa požiadala o povolenie predložiť repliku v súlade s článkom 83 ods. 2 rokovacieho poriadku. Žalobkyňa v podstate žiadala najmä o povolenie odpovedať na argumentáciu uvedenú v bode 48 a nasl. vyjadrenia k žalobe.

18 Rozhodnutím z 29. septembra 2017 Všeobecný súd povolil žalobkyni predložiť repliku týkajúcu sa bodov 48 až 59 vyjadrenia k žalobe. Žalobkyňa predložila repliku 13. novembra 2017. Komisia predložila dupliku 5. januára 2018.

19 Na základe návrhu sudcu spravodajcu Všeobecný súd (štvrtá komora) rozhodol 8. marca 2018 o otvorení ústnej časti konania.

20 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky Všeobecného súdu boli vypočuté na pojednávaní 13. apríla 2018.

21 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd:

– konštatoval nezákonnosť článku 2 ods. 2 tretieho pododseku prílohy VII služobného poriadku,

– zrušil napadnuté rozhodnutie a v prípade potreby rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti,

– zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

22 Komisia a Rada navrhujú, aby Všeobecný súd:

– zamietol žalobu,

– zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

23 Parlament navrhuje, aby Všeobecný súd zamietol žalobu ako čiastočne neprípustnú a v každom prípade ako nedôvodnú.

III. Právny stav

A. O prípustnosti žaloby

24 Komisia vo svojej duplike vyjadruje pochybnosti, pokiaľ ide o dodržanie konania pred podaním žaloby.

25 Na jednej strane, pokiaľ ide o Joea, Komisia sa domnieva, že žalobkyňa mala podať namiesto sťažnosti proti napadnutému rozhodnutiu sťažnosť proti oznámeniu PMO zo 6. mája 2015. Na druhej strane, pokiaľ ide o Claire, Komisia zdôrazňuje, že vyplácanie príspevkov sa skončilo v júni 2016, čo vyplýva z výplatnej pásky žalobkyne za tento mesiac. Komisia sa tak domnieva, že žalobkyňa mala podať sťažnosť voči výplatnej páske za jún 2016 a nie proti napadnutému rozhodnutiu.

26 Žalobkyňa navrhuje zamietnuť námietku neprípustnosti vznesenú Komisiou, pričom zdôrazňuje, že jej žiadosť o predĺženie vyplácania príspevkov na nezaopatrené dieťa podaná na PMO 17. mája 2016 bola nová žiadosť o príspevky na základe článku 2 ods. 3 písm. b) prílohy VII služobného poriadku.

27 Argumentácia Komisie vychádza v podstate z predpokladu, že napadnutým rozhodnutím sa potvrdilo jednak oznámenie PMO zo 6. mája 2015, pokiaľ ide o príspevok vyplácaný na Joea, a jednak výplatná páska žalobkyne za jún 2016, pokiaľ ide o Claire.

28 Podľa ustálenej judikatúry žaloba o neplatnosť podaná proti aktu, ktorým sa iba potvrdzuje skoršie rozhodnutie, ktoré nebolo napadnuté v lehote, je neprípustná (pozri rozsudok zo 7. februára 2001, Inpesca/Komisia, T-186/98, EU:T:2001:42, bod 44 a citovanú judikatúru). Akt sa považuje za akt výlučne potvrdzujúci skoršie rozhodnutie, ak neobsahuje žiadny nový prvok oproti skoršiemu rozhodnutiu a jeho vydaniu nepredchádzalo preskúmanie postavenia adresáta tohto rozhodnutia (pozri uznesenie z 26. októbra 2016, Edeka-Handelsgesellschaft Hessenring/Komisia, T-611/15, neuverejnené, EU:T:2016:643, bod 28 a citovanú judikatúru).

29 V prejednávanej veci na jednej strane, pokiaľ ide o Joea, treba konštatovať, že oznámenie PMO zo 6. mája 2015 sa týkalo zrušenia vyplácania príspevku na nezaopatrené dieťa na Joea podľa článku 2 ods. 3 písm. a) prílohy VII služobného poriadku. Je teda potrebné dospieť k záveru, že oznámenie PMO zo 6. mája 2015 nadobudlo právoplatnosť, keďže žalobkyňa nepodala proti nemu sťažnosť.

30 Treba však zdôrazniť, že napadnuté rozhodnutie sa týkalo žiadosti o predĺženie vyplácania príspevku na nezaopatrené dieťa na Joea a Claire, ktorú žalobkyňa podala na PMO 17. mája 2016. Táto žiadosť však nebola založená na článku 2 ods. 3 písm. a) prílohy VII služobného poriadku, ale na článku 2 ods. 3 písm. b) tej istej prílohy. Predmet napadnutého rozhodnutia bol odlišný od predmetu oznámenia PMO zo 6. mája 2015, a napadnutým rozhodnutím sa teda nepotvrdzuje toto oznámenie.

31 Na druhej strane, pokiaľ ide o Claire, stačí uviesť, že z výplatnej pásky žalobkyne za jún 2016 vyplýva, že vyplácanie príspevku podľa článku 2 ods. 3 písm. a) prílohy VII služobného poriadku bolo zrušené. Ako však bolo pripomenuté v bode 30 vyššie, napadnuté rozhodnutie sa týkalo žiadosti o predĺženie vyplácania príspevku na nezaopatrené dieťa na Joea a Claire, ktorú žalobkyňa podala na PMO 17. mája 2016 na základe článku 2 ods. 3 písm. b) tej istej prílohy. Predmet napadnutého rozhodnutia bol teda odlišný od predmetu rozhodnutia, ktoré sa odzrkadlilo na výplatnej páske za jún 2016, a v dôsledku toho sa napadnutým rozhodnutím nepotvrdzuje toto rozhodnutie.

32 Na rozdiel od tvrdení Komisie mala teda žalobkyňa podať sťažnosť podľa článku 90 ods. 2 služobného poriadku práve proti napadnutému rozhodnutiu. Žalobkyňa pritom podala takúto sťažnosť 5. októbra 2016.

33 Je teda potrebné dospieť k záveru, že konanie pred podaním žaloby bolo v prejednávanej veci dodržané.

34 Preto je potrebné vyhlásiť túto žalobu za prípustnú.

B. O veci samej

1. O prvom bode žalobných návrhov, smerujúcom k tomu, aby Všeobecný súd konštatoval nezákonnosť článku 2 ods. 2 tretieho pododseku prílohy VII služobného poriadku

35 Svojím prvým žalobným návrhom žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd určil nezákonnosť článku 2 ods. 2 tretieho pododseku prílohy VII služobného poriadku v rozsahu, v akom ho PMO uplatnil v napadnutom rozhodnutí.

36 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že súdu Únie neprislúcha vydávať zásadné konštatovania (rozsudok zo 16. decembra 2004, De Nicola/EIB, T-120/01 a T-300/01, EU:T:2004:367, bod 136). Vzhľadom na celú žalobu sa však treba domnievať, že žalobkyňa svojím prvým žalobným dôvodom vznáša incidenčne k svojej žalobe o neplatnosť námietku nezákonnosti článku 2 ods. 2 tretieho pododseku prílohy VII služobného poriadku (ďalej len „sporné ustanovenie“).

2. O druhom bode žalobných návrhov, smerujúcom k tomu, aby Všeobecný súd zrušil napadnuté rozhodnutie a v prípade potreby rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti

a) O predmete druhého bodu žalobných návrhov

37 Podľa ustálenej judikatúry administratívna sťažnosť a jej explicitné alebo implicitné zamietnutie tvorí neoddeliteľnú súčasť komplexného konania a je iba jedným z predpokladov, ktoré musia byť splnené pred podaním žaloby (rozsudky z 21. septembra 2011, Adjemian a i./Komisia, T-325/09 P, EU:T:2011:506, bod 32, a z 15. septembra 2017, Skareby/ESVČ, T-585/16, EU:T:2017:613, bod 18). Preto vzhľadom na skutočnosť, že v systéme služobného poriadku musí dotknutá osoba podať sťažnosť proti rozhodnutiu, ktoré napáda, následné odvolanie sa považuje za prípustné či už smeruje iba proti rozhodnutiu napadnutému sťažnosťou, proti rozhodnutiu o zamietnutí sťažnosti, alebo proti obom týmto rozhodnutiam spoločne, pokiaľ boli sťažnosť a žaloba podané v lehotách stanovených v článkoch 90 a 91 služobného poriadku (rozsudky z 26. januára 1989, Koutchoumoff/Komisia, 224/87, EU:C:1989:38, bod 7, a z 5. novembra 2014, Komisia/Thomé, T-669/13 P, EU:T:2014:929, bod 21). V súlade so zásadou hospodárnosti konania však môže súd rozhodnúť, že o návrhoch smerujúcich proti rozhodnutiu o zamietnutí sťažnosti netreba osobitne rozhodnúť, pokiaľ dospeje k názoru, že návrhy nemajú samostatný obsah a v skutočnosti sa prelínajú s návrhmi smerujúcimi proti rozhodnutiu napadnutému sťažnosťou (rozsudky zo 17. januára 1989, Vainker/Parlament, 293/87, EU:C:1989:8, body 7 a 8, a z 24. apríla 2017, HF/Parlament, T-584/16, EU:T:2017:282, bod 72). Tak to môže byť najmä v prípade, keď súd konštatuje, že rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti iba potvrdzuje rozhodnutie napadnuté sťažnosťou, takže zrušenie rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti by nemalo na právne postavenie dotknutej osoby iný účinok než účinok vyplývajúci zo zrušenia rozhodnutia napadnutého sťažnosťou (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. septembra 2011, Adjemian a i./Komisia, T-325/09 P, EU:T:2011:506, bod 33).

38 Z judikatúry však vyplýva, že vzhľadom na vyvíjajúcu sa povahu konania pred podaním žaloby administratíva môže pri zamietnutí sťažnosti doplniť alebo zmeniť dôvody, na základe ktorých prijala napadnutý akt (pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. decembra 2009, Komisia/Birkhoff, T-377/08 P, EU:T:2009:485, body 55 až 60).

39 Administratíva teda môže poskytnúť podrobnejšie dôvody v priebehu konania pred podaním žaloby s cieľom odpovedať na túto sťažnosť. Takéto osobitné dôvody týkajúce sa individuálneho prípadu, ktoré sa oznámia pred podaním súdnej žaloby, by mali byť v súlade s rozhodnutím o zamietnutí,

a musia sa teda považovať za relevantné informácie na účely posúdenia zákonnosti tohto rozhodnutia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. decembra 2009, Komisia/Birkhoff, T-377/08 P, EU:T:2009:485, body 59 a 60).

40 V prejednávanej veci rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti potvrdzuje zamietnutie predĺženia vyplácania príspevkov na nezaopatrené dieťa, ku ktorému dospel PMO v napadnutom rozhodnutí. Ako však vyplýva z bodu 11 vyššie, OOUPZ v rozhodnutí o zamietnutí sťažnosti doplnil napadnuté rozhodnutie tým, že na vznik nároku na poskytnutie príspevku na nezaopatrené dieťa musí vyživovacia povinnosť vyplývať zo súdneho rozhodnutia založeného na právnej úprave členského štátu. Na základe tohto nového odôvodnenia OOUPZ dospel k záveru, že dotknuté deti sa nemôžu považovať za závislé od žalobkyne, keďže rozsudok Sídelného súdu Buyenzi sa nezakladá na právnej úprave členského štátu. OOUPZ však uviedol, že administratíva preukázala láskavosť, keď poskytla žalobkyni príspevky na nezaopatrené dieťa až do 18 rokov veku Joea a Claire, hoci nemala na tieto príspevky nárok.

41 Z uvedeného vyplýva, že rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti zohľadňuje právne okolnosti, ktoré PMO nezohľadnil pri prijatí napadnutého rozhodnutia.

42 Vzhľadom na vyvíjajúcu sa povahu konania pred podaním žaloby sa teda musí pri preskúmaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia zohľadniť odôvodnenie uvedené v rozhodnutí o zamietnutí sťažnosti.

b) O žalobných dôvodoch

43 Žalobkyňa vo svojej žalobe uvádza päť žalobných dôvodov, z ktorých prvé štyri uvádza na podporu námietky nezákonnosti smerujúcej proti spornému ustanoveniu. Prvý žalobný dôvod je založený na porušení zákazu diskriminácie založenej na štátnej príslušnosti alebo na narodení. Druhý žalobný dôvod je založený na porušení zásady rovnosti a zákazu diskriminácie medzi úradníkmi a zamestnancami. Tretí žalobný dôvod vychádza z porušenia práva na vzdelanie a zásady najlepšieho záujmu dieťaťa. Štvrtý žalobný dôvod je založený na porušení článku 52 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“) a zásady proporcionality a legitimity. Piaty žalobný dôvod je založený na nesprávnom právnom posúdení a na porušení zásady riadnej správy vecí verejných, povinnosti starostlivosti a povinnosti poskytnúť pomoc.

44 Okrem toho v replike žalobkyňa uvádza šiesty žalobný dôvod založený na porušení zásad právnej istoty, predvídateľnosti a nadobudnutých práv.

1) O prvom žalobnom dôvode založenom na diskriminácii založenej na štátnej príslušnosti alebo na narodení

45 Žalobkyňa tvrdí, že sporné ustanovenie porušuje zákaz diskriminácie na základe narodenia alebo štátnej príslušnosti zakotvený v článku 21 Charty a v článku 1d služobného poriadku v rozsahu, v akom bráni tomu, aby dieťa, ktoré nie je občanom Európskej únie a je závislé od občana Únie, bolo uznané za nezaopatrené dieťa na účely poskytnutia predmetného príspevku.

46 Žalobkyňa zdôrazňuje, že na základe pravidiel medzinárodného práva súkromného sa osobný štatút fyzickej osoby spravuje právom krajiny štátnej príslušnosti tejto osoby, a to bez ohľadu na príslušný súd. Z toho vyplýva, že keďže sú Joe a Claire burundskí štátni príslušníci, na ich osobný štatút sa uplatňuje burundské právo. Predĺženie vyplácania príspevkov na nezaopatrené dieťa bolo teda žalobkyni zamietnuté iba z dôvodu štátnej príslušnosti týchto detí.

47 Vo svojej replike žalobkyňa uvádza, že súdna právomoc v oblasti rodinného práva je založená na obvyklom pobyte dieťaťa alebo rodiča. Tvrdí, že keďže ona ani dotknuté deti nemali v čase skutkových okolností obvyklý pobyt v členskom štáte, súdy Únie nemali právomoc vydať rozhodnutie

o poručníctve uvedených detí. Žalobkyňa uvádza, že keby nebolo vydané rozhodnutie o poručníctve detí, nemohli by opustiť územie Burundi v prítomnosti žalobkyne, aby podali v členskom štáte žiadosť o zverenie do poručníctva. Podľa žalobkyne z toho vyplýva, že burundské orgány mali právomoc prijať rozhodnutia o poručníctve práve vzhľadom na štátnu príslušnosť detí.

48 Žalobkyňa ďalej tvrdí, že nemohla podať žiadosť o uznanie rozsudku Sídelného súdu Buyenzi v členskom štáte. V tejto súvislosti sa domnieva, že aj keď podľa článku 15 Dohovoru o právomoci, rozhodnom práve, uznávaní a výkone a spolupráci v oblasti rodičovských práv a povinností a opatrení na ochranu dieťaťa, podpísaného 19. októbra 1996 v Haagu (ďalej len „Haagsky dohovor z roku 1996“), v oblasti opatrení na ochranu detí sa uplatňuje právo miesta pobytu dieťaťa, tento dohovor nie je v prejednávanej veci relevantný. To vyplýva zo skutočnosti, že Burundi nie je zmluvnou stranou tohto dohovoru, pričom uvedený dohovor sa má uplatniť len za predpokladu, že sa obvyklý pobyt detí nachádza na území zmluvného štátu tohto dohovoru. V prejednávanej veci však nemohla podať žiadosť o uznanie rozsudku Sídelného súdu Buyenzi v členskom štáte, pretože ona ani dotknuté deti nemali svoj obvyklý pobyt v štáte Únie. Na pojednávaní žalobkyňa potvrdila, že v čase vydania rozsudku Sídelného súdu Buyenzi nemala obvyklý pobyt v Belgicku.

49 Okrem toho žalobkyňa vo svojej replike uviedla, že pre prípad, že by Všeobecný súd potvrdil rozhodnutie o vylúčení dotknutých detí z poberania predmetných príspevkov, podala v Belgicku žiadosť o osvojenie týchto detí.

50 Napokon žalobkyňa tvrdí, že aj keby dosiahla uznanie rozsudku Sídelného súdu Buyenzi v členskom štáte, tento rozsudok by sa stále zakladal na právnej úprave tretej krajiny a rozhodnutie o uznaní by sa nemohlo považovať za súdne rozhodnutie založené na právnej úprave členského štátu o ochrane maloletých.

51 Parlament, Rada a Komisia navrhujú zamietnuť prvý žalobný dôvod.

52 Na úvod je potrebné zdôrazniť, že sporné ustanovenie výslovne nestanovuje ako kritérium na poskytnutie príspevku na nezaopatrené dieťa štátnu príslušnosť dotknutého dieťaťa, ale právo, na ktorom sa zakladá súdne rozhodnutie, z ktorého vyplýva vyživovacia povinnosť voči dieťaťu, na ktoré sa vypláca tento príspevok.

53 Žalobkyňa však tvrdí, že toto kritérium má za následok vznik diskriminácie založenej na štátnej príslušnosti dotknutého dieťaťa. Podľa nej je totiž právom, na ktorom sa zakladá súdne rozhodnutie, z ktorého vyplýva vyživovacia povinnosť voči dieťaťu, právo štátu, ktorého je dieťa štátnym príslušníkom.

54 V tejto súvislosti treba po prvé uviesť, že Haagsky dohovor z roku 1996, na ktorý sa Komisia odvoláva na podporu svojho tvrdenia, že právom uplatniteľným na poručníctvo nad maloletými je právo krajiny ich obvyklého pobytu, nie je v prejednávanej veci uplatniteľný. Treba totiž zdôrazniť, že jednak Burundi nie je zmluvnou stranou tohto dohovoru, ako zdôrazňuje žalobkyňa, a jednak tento dohovor sa podľa jeho článku 2 uplatňuje len na deti, ktoré nedovŕšili vek 18 rokov, zatiaľ čo Joe a Claire sú starší ako 18 rokov.

55 Po druhé treba zdôrazniť, že v prejednávanej veci pri neexistencii uplatniteľného medzinárodného dohovoru je otázka, ktorou vnútroštátnou právnou úpravou sa riadi poručníctvo nad Joeom a Claire, otázkou, ktorú musí preukázať ten účastník konania, ktorý sa jej dovoláva. V prejednávanej veci však žalobkyňa ani len nešpecifikovala ustanovenia vnútroštátneho práva, podľa ktorých je podľa jej názoru právom uplatniteľným na poručníctvo nad dotknutými deťmi právo štátu, ktorého sú štátnymi príslušníkmi.

56 Z toho vyplýva, že žalobkyňa nepreukázala, že sporné ustanovenie má za následok vznik diskriminácie založenej na štátnej príslušnosti.

57 Preto je potrebné zamietnuť prvý žalobný dôvod ako nedôvodný.

2) O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady rovnosti a zákazu diskriminácie medzi úradníkmi a zamestnancami

58 Žalobkyňa sa domnieva, že článok 2 prílohy VII služobného poriadku zavádza diskrimináciu medzi úradníkmi a zamestnancami žiadajúcimi o uznanie dieťaťa ako nezaopatreného dieťaťa podľa toho, či sa ich žiadosť zakladá buď na článku 2 ods. 4 prílohy VII služobného poriadku, alebo článku 2 ods. 2 druhom pododseku tej istej prílohy, alebo na spornom ustanovení. Sporné ustanovenie teda stavia do nerovnej situácie úradníkov a zamestnancov, ktorí sa síce nachádzajú v tej istej situácii spočívajúcej v povinnosti prevziať vyživovaciu povinnosť voči dieťaťu alebo príbuznému, ale uplatňujú sa na nich odlišné podmienky poskytnutia príspevku podľa právnej úpravy, na ktorej sa zakladá ich povinnosť starostlivosti.

59 Po prvé žalobkyňa zdôrazňuje, že článok 2 ods. 4 prílohy VII služobného poriadku, ktorý umožňuje uznať za nezaopatrené dieťa každú osobu, voči ktorej má úradník zákonnú vyživovaciu povinnosť spojenú s vysokými nákladmi, nebráni tomuto uznaniu, ak je právom, na ktorom sa zakladá zákonná vyživovacia povinnosť, právna úprava tretej krajiny.

60 Po druhé žalobkyňa tvrdí, že ani článok 2 ods. 2 druhý pododsek prílohy VII služobného poriadku, ktorý priznáva štatút nezaopatreného dieťaťa dieťaťu, ktoré bolo osvojené alebo v súvislosti s ktorým bolo začaté konanie vo veci osvojenia, nebráni jeho uznaniu za nezaopatrené dieťa, ak je osvojenie založené na právnej úprave tretej krajiny.

61 Parlament, Rada a Komisia navrhujú zamietnuť druhý žalobný dôvod.

62 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že zásada rovnosti zaobchádzania alebo zákazu diskriminácie vyžaduje, aby sa s porovnateľnými situáciami nezaobchádzalo rozdielne a aby sa s rozdielnymi situáciami nezaobchádzalo rovnako, pokiaľ takéto zaobchádzanie nie je objektívne odôvodnené (rozsudky z 10. januára 2006, IATA a ELFAA, C-344/04, EU:C:2006:10, bod 95, a z 12. septembra 2006, Eman a Sevinger, C-300/04, EU:C:2006:545, bod 57). Zásada rovnosti zaobchádzania alebo zákazu diskriminácie, upravená v článku 1d služobného poriadku, je všeobecným pravidlom, ktoré sa uplatňuje v práve verejnej služby Únie (pozri v tomto zmysle rozsudky z 2. decembra 1982, Micheli a i./Komisia, 198/81 až 202/81, EU:C:1982:411, body 5 a 6, a z 15. apríla 2010, Gualtieri/Komisia, C-485/08 P, EU:C:2010:188, bod 70).

63 V prejednávanej veci je potrebné porovnať v prvom rade situáciu úradníkov a zamestnancov, ktorí sa starajú o dieťa na základe rozhodnutia o osvojení založeného na právnej úprave tretej krajiny, na ktorú sa vzťahuje článok 2 ods. 2 prvý pododsek prílohy VII služobného poriadku, v druhom rade situáciu úradníkov alebo zamestnancov, ktorí majú zákonné vyživovacie povinnosti na základe právnej úpravy tretej krajiny voči osobe, ktorej vyživovanie je spojené s vysokými nákladmi, na ktorú sa vzťahuje článok 2 ods. 4 prílohy VII služobného poriadku, a v treťom rade situáciu úradníkov a zamestnancov, ktorí majú vyživovacie povinnosti vyplývajúce zo súdneho rozhodnutia založeného na právnej úprave tretej krajiny, na ktorú sa na rozdiel od predchádzajúcich situácií nevzťahuje nijaké ustanovenie článku 2 prílohy VII služobného poriadku.

64 V tejto súvislosti treba po prvé konštatovať, že za „nezaopatrené deti“ sa podľa článku 2 ods. 2 prvého pododseku prílohy VII služobného poriadku považujú osvojené deti úradníka alebo jeho manžela/manželky, ak sú „skutočne vyživované úradníkom“. Po druhé za „nezaopatrené deti“ sa podľa sporného ustanovenia považujú deti, ktoré nie sú manželskými, nemanželskými alebo osvojenými deťmi úradníka alebo jeho manžela/manželky, ale ktoré je úradník „povinný vyživovať na základe súdneho rozhodnutia…, ktoré vychádza z právnych predpisov členských štátov o ochrane maloletých detí“. Napokon po tretie v mimoriadnych prípadoch a na základe odôvodneného rozhodnutia

menovacieho orgánu predmetnej inštitúcie, orgánu, úradu alebo agentúry Únie sa každá osoba iná ako manželské, nemanželské alebo osvojené deti úradníka alebo jeho manžela/manželky vrátane dospelej osoby a člena rodiny úradníka môže podľa článku 2 ods. 4 prílohy VII služobného poriadku považovať za „vyživované dieťa“, ak je úradník „zo zákona povinný vyživovať“ túto osobu a „[jej] vyživovanie je spojené s vysokými nákladmi“ (rozsudok zo 16. januára 2018, SE/Rada, T-231/17, neuverejnený, EU:T:2018:3, bod 38).

65 Článok 2 ods. 2 prvý pododsek prílohy VII služobného poriadku tak nevyžaduje, aby právom, na ktorom sa zakladá rozhodnutie o osvojení, bolo právo členského štátu. Ani článok 2 ods. 4 prílohy VII služobného poriadku nevyžaduje, aby právom, na ktorom sa zakladá vyživovacia povinnosť, bolo právo členského štátu. Sporné ustanovenie naopak vyžaduje, aby právom, na ktorom sa zakladá súdne rozhodnutie, z ktorého vyplýva vyživovacia povinnosť, bolo právo členského štátu. Z toho vyplýva, že služobný poriadok svojou požiadavkou, aby právom, na ktorom sa zakladá vyživovacia povinnosť uvedená v spornom nariadení, bolo právo členského štátu, vyhradil menej priaznivé zaobchádzanie úradníkom a zamestnancom, na ktorých sa vzťahuje uvedené ustanovenie.

66 Za týchto podmienok je potrebné určiť, či sa úradníci a zamestnanci uvedení v článku 2 ods. 4 prílohy VII služobného poriadku a článku 2 ods. 2 druhom pododseku tej istej prílohy na jednej strane a úradníci a zamestnanci, ako je žalobkyňa, na ktorých sa vzťahuje sporné ustanovenie, na druhej strane nachádzajú v porovnateľnej situácii, ako to tvrdí žalobkyňa (pozri rozsudok z 9. marca 2017, Milkova, C-406/15, EU:C:2017:198, bod 57 a citovanú judikatúru).

67 V tejto súvislosti treba poznamenať, že bolo rozhodnuté, že článok 2 ods. 2 prvý pododsek prílohy VII služobného poriadku, sporné ustanovenie a článok 2 ods. 4 prílohy VII služobného poriadku sa týkajú troch odlišných skupín detí alebo osôb, ktoré možno uznať za „nezaopatrené deti“ v zmysle služobného poriadku (rozsudok zo 16. januára 2018, SE/Rada, T-231/17, neuverejnený, EU:T:2018:3, bod 37).

68 Na jednej strane sa totiž sporné ustanovenie aj článok 2 ods. 4 prílohy VII služobného poriadku zakladajú na existencii vyživovacej povinnosti voči osobám, ktoré nie sú v príbuzenskom vzťahu k dotknutému úradníkovi. Použitím dvoch rôznych pojmov vyživovacej povinnosti v týchto ustanoveniach, jednej „na základe súdneho rozhodnutia“ a druhej „zo zákona“, mal však normotvorca Únie v úmysle upraviť dve rôzne situácie (rozsudok zo 16. januára 2018, SE/Rada, T-231/17, neuverejnený, EU:T:2018:3, bod 39). Sporné ustanovenie vyžaduje, aby bola vyživovacia povinnosť uložená súdnym rozhodnutím založeným na právnej úprave o ochrane maloletých. Toto ustanovenie sa týka najmä inštitútu poručníctva nad maloletým. Naopak, článok 2 ods. 4 prílohy VII služobného poriadku sa týka zákonnej vyživovacej povinnosti voči rodičovi alebo príbuznému a nie nevyhnutne voči dieťaťu. Okrem toho toto ustanovenie vyžaduje, aby vyživovanie osoby, voči ktorej má úradník vyživovaciu povinnosť, bolo spojené s „vysokými nákladmi“ a aby úradník predložil „podporné dokumenty“ na preukázanie toho, že náklady spojené s výživou dotknutej osoby presahujú bežný rámec (pozri v tomto zmysle rozsudok z 20. januára 2009, Klein/Komisia, F-32/08, EU:F:2009:3, bod 45).

69 Na druhej strane ani situáciu zamestnancov a úradníkov, ktorých vyživovacia povinnosť vyplýva zo sporného ustanovenia, a situáciu zamestnancov a úradníkov, ktorí sa starajú o dieťa na základe rozhodnutia o osvojení, upravenú v článku 2 ods. 2 prvom pododseku prílohy VII služobného poriadku, nemožno považovať za porovnateľnú. Osvojenie a poručníctvo sa totiž výrazne odlišujú. Po prvé treba zdôrazniť, že na rozdiel od osvojenia poručníctvo v zásade zaniká, keď dieťa dosiahne plnoletosť. Po druhé treba uviesť, že poručníctvo je v zásade možné zrušiť, zatiaľ čo osvojenie ako forma príbuzenského vzťahu je trvalé.

70 Z uvedeného vyplýva, že úradníci a zamestnanci uvedení v článku 2 ods. 2 prvom pododseku a článku 2 ods. 4 prílohy VII služobného poriadku, ako aj v spornom ustanovení sa nemôžu považovať za osoby nachádzajúce sa v rovnakej situácii, takže ani stanovenie rozdielnych podmienok poskytnutia príspevku na nezaopatrené dieťa služobným poriadkom nemôže porušovať zásadu rovnosti zaobchádzania.

71 Preto je potrebné zamietnuť druhý žalobný dôvod ako nedôvodný.

3) O treťom žalobnom dôvode založenom na porušení práva na vzdelanie a zásady najlepšieho záujmu dieťaťa

72 Žalobkyňa tvrdí, že každé dieťa má právo na vzdelanie. S týmto vzdelaním sú však spojené náklady. To platí o to viac, ak ide o vzdelanie detí vyživovaných zamestnancom, akým je žalobkyňa, ktorý je pridelený k delegácii Únie v tretej krajine, na ktorej území je vzdelávanie, ktoré je rovnocenné vzdelávaniu poskytovanému v Európe, finančne nákladné. Ustanovenie, ktoré je predmetom námietky nezákonnosti, však tým, že neumožňuje poskytnúť príspevky na nezaopatrené dieťa úradníkom a zamestnancom, ktorí majú do poručníctva zverené deti, ktoré sú štátnymi príslušníkmi tretej krajiny, porušuje články 14 a 24 Charty.

73 Parlament, Rada a Komisia navrhujú zamietnuť tretí žalobný dôvod.

74 V tejto súvislosti treba v prvom rade určiť, či sa má vylúčenie dieťaťa zvereného do poručníctva úradníka alebo zamestnanca na základe súdneho rozhodnutia založeného na právnej úprave tretej krajiny z pojmu nezaopatrené dieťa v spornom ustanovení považovať za porušenie článku 14 Charty. Toto ustanovenie s názvom „Právo na vzdelanie“ stanovuje:

„Každý má právo na vzdelanie a na prístup k odbornému a ďalšiemu vzdelávaniu.“

75 Na účely výkladu tohto ustanovenia je potrebné zohľadniť vysvetlivky k Charte (Ú. v. EÚ C 303, 2007, s. 17) v súlade s článkom 6 ods. 1 tretím pododsekom ZEÚ a článkom 52 ods. 7 Charty (rozsudok z 19. septembra 2013, Preskúmanie Komisia/Strack, C-579/12 RX-II, EU:C:2013:570, bod 27). Z vysvetliviek k článku 14 Charty vyplýva, že tento článok vychádza zo spoločných ústavných tradícií členských štátov a z článku 2 Prvého dodatkového protokolu k Európskemu dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd podpísanému 4. novembra 1950 v Ríme, ktorý stanovuje:

„Nikomu sa nesmie odoprieť právo na vzdelanie. Pri výkone akýchkoľvek funkcií v oblasti výchovy a výuky, ktoré štát vykonáva, bude rešpektovať právo rodičov zabezpečovať túto výchovu a vzdelanie v zhode s ich vlastným náboženským a filozofickým presvedčením.“

76 Na rozdiel od toho, čo naznačuje argumentácia žalobkyne, z predchádzajúceho nemožno vyvodiť pozitívnu povinnosť Únie uloženú v článku 14 Charty zabezpečiť svojim úradníkom a zamestnancom finančné prostriedky umožňujúce deťom, ktoré sú od nich závislé, absolvovať osobitnú formu vzdelávania.

77 Preto aj za predpokladu, že príspevok na vyživované dieťa slúži na pokrytie nákladov na školné, ktoré vznikli úradníkovi alebo zamestnancovi v súvislosti s dieťaťom, ktoré vyživuje, nemožno sa domnievať, že právo na vzdelanie zakotvené v článku 14 Charty vyžaduje, aby bolo poskytovanie tohto príspevku rozšírené aj na dieťa zverené do poručníctva úradníka alebo zamestnanca na základe súdneho rozhodnutia založeného na právnej úprave tretej krajiny.

78 V druhom rade treba určiť, či sa má vylúčenie dieťaťa zvereného do poručníctva úradníka alebo zamestnanca na základe súdneho rozhodnutia založeného na právnej úprave tretej krajiny z pojmu nezaopatrené dieťa v spornom ustanovení považovať za porušenie najlepšieho záujmu dieťaťa zakotveného v článku 24 ods. 2 Charty. Toto ustanovenie stanovuje:

„Pri všetkých opatreniach prijatých orgánmi verejnej moci alebo súkromnými inštitúciami, ktoré sa týkajú detí, sa musia v prvom rade brať do úvahy najlepšie záujmy dieťaťa.“

79 V tejto súvislosti treba uviesť, že z vysvetliviek k článku 24 Charty vyplýva, že tento článok je založený na Dohovore o právach dieťaťa, ktorý bol podpísaný v New Yorku 20. novembra 1989 a ratifikovaný všetkými členskými štátmi, najmä na jeho článkoch 3, 9, 12 a 13. Z článku 1 tohto dohovoru vyplýva, že „na účely tohto Dohovoru sa dieťaťom rozumie každá ľudská bytosť mladšia ako osemnásť rokov, pokiaľ podľa právneho poriadku, ktorý sa na dieťa vzťahuje, nie je plnoletosť dosiahnutá skôr“.

80 Keďže v prejednávanej veci sú Joe a Claire starší ako 18 rokov, nemožno ich považovať za „deti“ v zmysle newyorského dohovoru z roku 1989 uvedenom v bode 79 vyššie, takže na nich nemožno uplatniť článok 24 Charty.

81 Z toho vyplýva, že Všeobecný súd sa nemôže domnievať, že vylúčenie určitej kategórie detí z pojmu nezaopatrené dieťa a z vyplácania príspevku na nezaopatrené dieťa v spornom ustanovení predstavuje porušenie článku 24 Charty.

82 Preto je potrebné zamietnuť tretí žalobný dôvod ako nedôvodný.

4) O štvrtom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 52 Charty a zásad proporcionality a legitimity

83 Žalobkyňa tvrdí, že normotvorca mal so zreteľom na zásadu proporcionality zakotvenú v článku 52 Charty výslovne vysvetliť dôvody, pre ktoré vylúčil uznanie detí zverených do poručníctva úradníka alebo zamestnanca na základe súdneho rozhodnutia založeného na právnej úprave tretej krajiny za nezaopatrené deti. Sporné ustanovenie porušuje článok 52 Charty v rozsahu, v akom neposkytuje vysvetlenie v tejto súvislosti.

84 Rada a Komisia navrhujú zamietnuť štvrtý žalobný dôvod ako nedôvodný, zatiaľ čo Parlament navrhuje zamietnuť tento dôvod ako neprípustný.

i) O prípustnosti štvrtého žalobného dôvodu

85 Parlament sa domnieva, že štvrtý žalobný dôvod je neprípustný, keďže podľa jeho názoru podstatné právne okolnosti, na ktorých je tento dôvod založený, nevyplývajú z textu samotnej žaloby. Žalobkyňa totiž nepredložila nijaký právny argument na podporu údajného porušenia zásad proporcionality a legitimity.

86 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa článku 21 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, uplatniteľného na konanie pred Všeobecným súdom v súlade s článkom 53 prvým odsekom tohto štatútu a článkom 76 písm. d) rokovacieho poriadku žaloba musí obsahovať najmä predmet sporu a stručné zhrnutie dôvodov, na ktorých je založená. Tieto náležitosti musia byť dostatočne jasné a presné na to, aby umožnili žalovanému pripraviť svoju obranu a Všeobecnému súdu rozhodnúť o žalobe prípadne aj bez ďalších informácií. Na účely zabezpečenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti je na prípustnosť žaloby nevyhnutné, aby podstatné skutkové a právne okolnosti, na ktorých sa zakladá, vyplývali aspoň stručne, ale koherentným a zrozumiteľným spôsobom zo znenia samotnej žaloby (uznesenia z 28. apríla 1993, De Hoe/Komisia, T-85/92, EU:T:1993:39, bod 20, a z 21. mája 1999, Asia Motor France a i./Komisia, T-154/98, EU:T:1999:109, bod 49).

87 V prejednávanej veci treba po prvé konštatovať, že žalobkyňa vo svojej žalobe presne neuviedla, v čom spočíva porušenie zásady legitimity, ktoré uvádza v názve svojho štvrtého žalobného dôvodu. Je teda potrebné vyhlásiť tento žalobný dôvod za neprípustný v rozsahu, v akom sa týka údajného porušenia uvedenej zásady.

88 Po druhé, pokiaľ ide o zásadu proporcionality, na ktorú sa žalobkyňa odvoláva, treba bezpochyby konštatovať, že jej argumentácia je stručná. Z jej úvah však dostatočne jasne a koherentne vyplýva, že sa odvoláva na porušenie zásady proporcionality, ktorej dodržiavanie ukladá článok 52 Charty v medziach práv uznaných touto Chartou.

89 Je teda potrebné vyhlásiť štvrtý žalobný dôvod za prípustný, pokiaľ ide o porušenie článku 52 Charty a zásadu proporcionality.

ii) O veci samej

90 Článok 52 ods. 1 Charty stanovuje:

„Akékoľvek obmedzenie výkonu práv a slobôd uznaných v tejto charte musí byť ustanovené zákonom a rešpektovať podstatu týchto práv a slobôd. Za predpokladu dodržiavania zásady proporcionality možno tieto práva a slobody obmedziť len vtedy, ak je to nevyhnutné a skutočne to zodpovedá cieľom všeobecného záujmu, ktoré sú uznané Úniou, alebo ak je to potrebné na ochranu práv a slobôd iných.“

91 Z vysvetliviek k článku 52 vyplýva, že jeho účelom je ustanoviť rozsah pôsobnosti práv a zásad Charty a upraviť pravidlá na ich výklad. Konkrétne článok 52 ods. 1 definuje režim obmedzení.

92 V prejednávanej veci je však na jednej strane potrebné uviesť, že žalobkyňa v rámci tohto žalobného dôvodu presne neuviedla, aké právo alebo slobodu uznanú v Charte by malo sporné ustanovenie obmedzovať.

93 Na druhej strane treba zdôrazniť, že v rámci prvého a tretieho žalobného dôvodu, ktoré sú uvedené na podporu námietky nezákonnosti sporného ustanovenia, Všeobecný súd nezistil v spornom ustanovení nijaké obmedzenie práv uznaných v Charte.

94 Z toho vyplýva, že žalobkyni sa nepodarilo preukázať porušenie článku 52 ods. 1 Charty.

95 Je teda potrebné zamietnuť štvrtý žalobný dôvod a v nadväznosti na to aj námietku nezákonnosti vznesenú žalobkyňou.

5) O piatom žalobnom dôvode založenom na nesprávnom právnom posúdení a na porušení zásady riadnej správy vecí verejných, povinnosti starostlivosti a povinnosti poskytnúť pomoc

96 Žalobkyňa uvádza, že vzhľadom na to, že sporné ustanovenie je nezákonné z dôvodov uvedených v rámci jej prvého a tretieho žalobného dôvodu, OOUPZ sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia a porušil zásadu riadnej správy vecí verejných, keď prijal napadnuté rozhodnutie na základe tohto ustanovenia. Zdôrazňuje, že PMO ju neinformoval o tom, že je vylúčená z poberania príspevkov na nezaopatrené dieťa podľa sporného ustanovenia, až do chvíle, keď jej zaslal oznámenie zo 6. mája 2015. Uvádza tiež, že vyplácanie týchto príspevkov bolo náhle ukončené.

97 Vo svojej replike sa žalobkyňa odvoláva aj na porušenie povinnosti starostlivosti a povinnosti poskytnúť pomoc. Komisia nesplnila tieto povinnosti tým, že neposkytla žalobkyni pomoc a neusmernila ju v jej krokoch od roku 2011 alebo jej neposkytla čas na to, aby od roku 2016 splnila nové požiadavky PMO, v zmysle ktorých mala predložiť rozhodnutie založené na právnej úprave členského štátu. V tejto súvislosti žalobkyňa uvádza, že až pri čítaní vyjadrenia Komisie k žalobe sa dozvedela, že PMO uviedol, že rozhodnutie o uznaní rozsudku Sídelného súdu Buyenzi by sa mohlo považovať za rozhodnutie založené na právnej úprave členského štátu a PMO by ho následne pripustil ako základ na priznanie príspevkov na nezaopatrené dieťa.

98 Po prvé, pokiaľ ide o nesprávne právne posúdenie, ktorého sa žalobkyňa dovoláva, treba konštatovať, že žalobkyňa jednoducho len odkazuje na dôvody námietky nezákonnosti uvedené v rámci svojich prvých štyroch žalobných dôvodov a v rámci tohto dôvodu neuviedla nijaké doplňujúce tvrdenie smerujúce ku konštatovaniu nezákonnosti sporného ustanovenia alebo nesprávneho právneho posúdenia zo strany OOUPZ. Prvé štyri žalobné dôvody boli zamietnuté, a preto nie je potrebné ďalej skúmať nesprávne právne posúdenie uplatnené na podporu tohto žalobného dôvodu.

99 Po druhé, pokiaľ ide o zásadu riadnej správy vecí verejných, stačí konštatovať, že na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, OOUPZ neukončil vyplácanie predmetných príspevkov náhle. Ako bolo totiž pripomenuté v bode 5 vyššie, PMO vo svojom oznámení zo 6. mája 2015 vopred informoval žalobkyňu o tom, že dôjde k skončeniu vyplácania týchto príspevkov.

100 Po tretie, pokiaľ ide o porušenie povinnosti starostlivosti, ktorého sa žalobkyňa dovoláva vo svojej replike, Komisia tvrdí, že táto argumentácia žalobkyne je neprípustná, pretože bola uplatnená oneskorene.

101 V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že podľa ustálenej judikatúry povinnosť starostlivosti prislúchajúca administratíve voči jej zamestnancom, ktorá vyjadruje rovnováhu medzi vzájomnými právami a povinnosťami vytvorenú služobným poriadkom vo vzťahoch medzi verejným orgánom a zamestnancami verejnej služby, a zásada riadnej správy vecí verejných vyžadujú, aby pri rozhodovaní o situácii úradníka nadriadený orgán zohľadnil nielen záujem služby, ale aj záujem dotknutého úradníka (rozsudky zo 7. marca 2007, Sequeira Wandschneider/Komisia, T-110/04, EU:T:2007:78, body 184 a 185, a z 13. novembra 2014, De Loecker/ESVČ, F-78/13, EU:F:2014:246, bod 76).

102 Žalobkyňa však vo svojej žalobe uviedla porušenie zásady riadnej správy vecí verejných v rámci svojho piateho žalobného dôvodu. V dôsledku toho je potrebné konštatovať, že argumentácia žalobkyne založená na porušení povinnosti starostlivosti je rozvinutím jej piateho žalobného dôvodu. Preto je potrebné vyhlásiť túto argumentáciu za prípustnú.

103 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že povinnosť starostlivosti znamená najmä to, že nadriadený orgán pri rozhodovaní o situácii úradníka prihliada na všetky skutočnosti, ktoré by mohli ovplyvniť jeho rozhodnutie, a pritom zohľadňuje nielen záujem služby, ale aj záujem dotknutého úradníka (rozsudok z 1. júna 1999, Rodríguez Pérez a i./Komisia, T-114/98 a T-115/98, EU:T:1999:114, bod 32).

104 V prejednávanej veci je potrebné konštatovať, že žalobkyňa chce v podstate vyvodiť z povinnosti starostlivosti pozitívnu povinnosť administratívy pomáhať jej a usmerňovať ju v jej krokoch prinajmenšom od roku 2011.

105 V tejto súvislosti treba po prvé uviesť, že povinnosť starostlivosti v zásade neukladá administratíve širokú pozitívnu povinnosť pomáhať úradníkom alebo zamestnancom Únie. Od starostlivej administratívy, ktorá vybavuje veľký počet žiadostí o príspevky na nezaopatrené deti, predovšetkým nemožno odôvodnene očakávať, že sa ujme iniciatívy a bude pomáhať všetkým dotknutým žiadateľom a usmerňovať ich v prípadných krokoch, ktoré možno budú musieť podniknúť s cieľom získať tieto príspevky (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok z 20. júla 2016, Barroso Truta a i./Súdny dvor Európskej únie, F-126/15, EU:F:2016:159, bod 74).

106 Administratíva môže byť nanajvýš povinná plniť prísnejšie požiadavky na základe povinnosti starostlivosti, ak sú splnené osobitné okolnosti týkajúce sa predovšetkým mimoriadne zraniteľnej situácie, v ktorej sa dotknutá osoba nachádza (pozri v tomto zmysle rozsudok z 28. októbra 2010, U/Parlament, F-92/09, EU:F:2010:140, body 65 až 67, 85 a 88). Žalobkyňa však nepreukázala ani netvrdila, že takéto okolnosti sú v prejednávanej veci splnené.

107 Po druhé je tiež dôležité pripomenúť, že každý náležite starostlivý úradník má byť oboznámený so služobným poriadkom, a najmä s pravidlami upravujúcimi jeho odmenu vrátane pravidiel týkajúcich sa rodinných prídavkov. Podľa judikatúry sa náležitá starostlivosť, ktorú možno očakávať od úradníka alebo zamestnanca, posudzuje so zreteľom na jeho vzdelanie, platovú triedu a odbornú prax (rozsudok zo 17. mája 2017, Piessevaux/Rada, T-519/16, neuverejnený, EU:T:2017:343, bod 96 a citovaná judikatúra).

108 V prejednávanej veci je potrebné konštatovať, že žalobkyňa nastúpila do služby Komisie v roku 2007 ako zmluvná zamestnankyňa patriaca do funkčnej skupiny IV. Podľa tabuľky uvedenej v článku 80 ods. 2 PZOZ táto funkčná skupina zahŕňa povinnosti zodpovedajúce nasledujúcemu opisu: „Administratívne, poradenské, jazykové a ekvivalentné technické úlohy, vykonávané pod dozorom úradníkov alebo dočasných zamestnancov“. Podľa článku 82 ods. 2 písm. c) na prijatie za zmluvného zamestnanca do uvedenej funkčnej skupiny sa vyžaduje minimálne úroveň vzdelania, ktorá zodpovedá aspoň trojročnému dokončenému vysokoškolskému štúdiu, osvedčená diplomom, alebo ak to je odôvodnené v záujme služby, odborná príprava rovnakej úrovne. Znenie sporného ustanovenia je však jasné v rozsahu, v akom výslovne podmieňuje vyplácanie príspevku na nezaopatrené dieťa, voči ktorému má úradník vyživovaciu povinnosť, tým, že táto povinnosť vyplýva zo súdneho rozhodnutia založeného na právnej úprave členského štátu, takže zmluvnému zamestnancovi s takou praxou, úrovňou vzdelania a platovou triedou, ako má žalobkyňa, malo byť úplne jasné, že rozhodnutie založené na právnej úprave tretej krajiny, akým je rozsudok Sídelného súdu Buyenzi, nemôže slúžiť ako základ na poskytnutie príspevku na nezaopatrené dieťa. Náležitá starostlivosť, ktorú bolo možné očakávať od takéhoto zamestnanca, vyžadovala prinajmenšom, aby sa v tejto súvislosti informoval na administratívnom oddelení. Za týchto podmienok žalobkyňa nemôže dôvodne tvrdiť, že požiadavka spočívajúca v predložení rozhodnutia založeného na právnej úprave členského štátu je nová, a Komisia jej preto mala ponechať čas, aby ju od roku 2016 splnila.

109 Je teda potrebné zamietnuť argumentáciu žalobkyne založenú na porušení povinnosti starostlivosti ako nedôvodnú.

110 Pokiaľ ide o povinnosť poskytnúť pomoc, ktorú má administratíva na základe článku 24 služobného poriadku, tá sa týka ochrany úradníkov, ktorú inštitúcia poskytuje pred konaním tretích osôb a nie pred úkonmi samotnej inštitúcie, na ktorých preskúmanie sa vzťahujú iné ustanovenia služobného poriadku (rozsudok z 9. septembra 2016, De Esteban Alonso/Komisia, T-557/15 P, neuverejnený, EU:T:2016:456, bod 45 a citovaná judikatúra).

111 V prejednávanej veci sa však argumentácia žalobkyne netýka konania tretích osôb, ale konania alebo nekonania Komisie. Žalobkyňa sa teda nemôže dôvodne dovolávať porušenia povinnosti poskytnúť pomoc.

112 Preto je potrebné zamietnuť tento žalobný dôvod ako nedôvodný.

6) O šiestom žalobnom dôvode založenom na porušení zásad nadobudnutých práv, právnej istoty a predvídateľnosti

113 Vo svojej replike sa žalobkyňa po prvýkrát v tomto konaní dovolávala porušenia zásady nadobudnutých práv, ako aj zásad právnej istoty a predvídateľnosti.

114 V tejto súvislosti tvrdí, že PMO ju uviedol do omylu až do času prijatia rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti. To vyplýva zo skutočnosti, že PMO v júni 2011 pripustil rozsudok Sídelného súdu Buyenzi ako súdne rozhodnutie zakladajúce nárok na poskytnutie predmetných príspevkov. Až z rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti sa dozvedela, že rozsudok Sídelného súdu Buyenzi už nebude uznaný ako rozhodnutie zakladajúce nárok na príspevky. Až do februára 2017 navyše nevedela, že PMO by ako rozhodnutie zakladajúce nárok na príspevky na nezaopatrené dieťa prijal rozhodnutie súdu členského

štátu o uznaní rozsudku Sídelného súdu Buyenzi. Práve z tohto dôvodu podala žiadosť o osvojenie Joea a Claire pred belgickými orgánmi. Komisia tým, že tak oneskorene a náhle zmenila svoje rozhodnutie o uznaní právnych účinkov burundských súdnych rozhodnutí v rokoch 2011 až 2016 a vyžadovala, aby žalobkyňa požiadala o takéto rozhodnutie o uznaní, porušila nadobudnuté práva žalobkyne, ako aj zásady právnej istoty a predvídateľnosti.

115 Žalobkyňa sa navyše domnieva, že rozhodnutie o uznaní rozsudku Sídelného súdu Buyenzi súdom Únie by bolo aj naďalej založené na cudzích právnych predpisoch, a nemohlo by sa tak považovať za súdne rozhodnutie založené na právnej úprave členského štátu o ochrane maloletých detí v zmysle sporného ustanovenia, keďže podľa judikatúry sa ustanovenia priznávajúce právo na finančné plnenia musia vykladať reštriktívne.

116 Komisia navrhuje vyhlásiť výhrady žalobkyne uvedené v bodoch 113 až 115 vyššie za neprípustné, pričom tvrdí, že boli predložené neskoro a mohli byť uplatnené v štádiu žaloby.

117 Žalobkyňa v odpovedi na otázku Všeobecného súdu na pojednávaní uviedla, že tieto námietky uplatnila po prvýkrát vo svojej replike, lebo až pri čítaní vyjadrenia k žalobe sa dozvedela, že PMO by pripustil rozhodnutie súdu členského štátu o uznaní rozsudku Sídelného súdu Buyenzi ako rozhodnutie zakladajúce nárok na vyplácanie príspevkov na nezaopatrené dieťa na Joea a Claire.

118 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že z článku 84 ods. 1 rokovacieho poriadku vyplýva, že uvádzanie nových dôvodov počas konania je prípustné len vtedy, ak sú tieto dôvody založené na nových právnych a skutkových okolnostiach, ktoré vyšli najavo v priebehu konania.

119 V prejednávanej veci treba jednak konštatovať, že ako žalobkyňa pripustila na pojednávaní, OOUPZ jej už v rozhodnutí o zamietnutí sťažnosti oznámil, že dôvodom zrušenia vyplácania predmetných príspevkov je skutočnosť, že rozsudok Sídelného súdu Buyenzi sa nezakladá na právnej úprave členského štátu.

120 Treba tak konštatovať, že to nebolo po prvýkrát až pri čítaní vyjadrenia k žalobe, čo žalobkyňa pochopila dôvody zrušenia vyplácania príspevkov na nezaopatrené dieťa, ktoré poberala.

121 Z toho vyplýva, že argumentácia žalobkyne založená na porušení zásad právnej istoty, nadobudnutých práv a predvídateľnosti sa v rozsahu, v akom sa týka dôvodov zrušenia príspevkov na nezaopatrené dieťa, nezakladá na právnych a skutkových okolnostiach, ktoré vyšli najavo v priebehu konania pred Všeobecným súdom. Túto argumentáciu treba teda zamietnuť ako neprípustnú.

122 Treba tiež konštatovať, že argumentácia žalobkyne týkajúca sa uznania rozsudku Sídelného súdu Buyenzi súdom členského štátu sa týka konania Komisie, ktoré nemá charakter rozhodnutia, a preto nemôže viesť k zrušeniu napadnutého rozhodnutia. Preto je potrebné vyhlásiť túto argumentáciu za neúčinnú bez toho, aby bolo potrebné rozhodnúť o jej prípustnosti.

123 Zo všetkých predchádzajúcich úvah vyplýva, že žaloba sa musí zamietnuť.

IV. O trovách

124 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

125 V prejednávanej veci žalobkyňa nemala vo veci úspech a Komisia navrhla zaviazať ju na náhradu trov konania. Je teda potrebné zaviazať žalobkyňu, aby znášala svoje vlastné trovy konania a nahradila trovy konania vynaložené Komisiou.

126 Podľa článku 138 ods. 1 rokovacieho poriadku inštitúcie, ktoré do konania vstúpili ako vedľajší účastníci konania, znášajú svoje vlastné trovy konania. Parlament a Komisia znášajú teda svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (štvrtá komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. Žaloba sa zamieta.

2. SH je povinná nahradiť trovy konania.

3. Európsky parlament a Rada Európskej únie znášajú svoje vlastné trovy konania.

Kanninen Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín Reine

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 12. decembra 2018.

Podpisy